

OPINIONS

Nº 88 - Any 2017

¿A què diem “amor”?

Ben segur tots tenim una resposta i cap d'igual, doncs, el seu significat, abasta un gran ventall d'emocions que, per cadascú, tenen un sentit propi.

Impossible descriure'ls tots, però, entre la seva diversitat, se'n podrien destacar: l'amor platònic, que es caracteritza per la manca de contacte sexual i que, al ser solament un producte de la ment, sovint s'idealitza, es minimitzen defectes, s'engrandeixen virtuts, i, alhora, es cultiva una imatge perfecta de la persona causant d'aquest amor. Un amor que, sense res que el destorbi, pot perdurar de per vida.

L'amor d'una mare cap els fills, motivat per un fort instint de protecció i tendresa; l'amor altruista, que es professa sense esperar res a canvi; l'amor a un amic; l'amor cap un animal de companyia, etc. etc.

També es pot trobar l'amor cap una abstracció: una idea; el lloc on es va néixer; la bellesa de la natura; un quadre; una melodia, i, d'altres...

En una d'aquestes abstraccions es podria incloure l'amor a Déu o a una deïtat, que les religions consideren és la font de tot amor, i que, filòsofs i psicòlegs atribueixen a l'anhel de l'ànima per contactar amb un ésser superior, ja sigui per demanar, agrair o pregar, amb l'esperança de trobar-se amb ell en un més enllà.

J. Krishnamurti (orador i escriptor filosòfic gran coneixedor de la ment humana) deia en una de les seves frases que: *“es més fàcil estimar a un déu que a un ser humà. Amb un deu vivim però no convivim”*.

Tenia raó amb la seva reflexió. És fàcil que dues persones en un moment donat sentin a l'uníson entusiasme, dolor, desig, plaer, amor. El difícil és, a l'unificar dues vides, mantenir l'amor i que perduri, quan sorgeixen, com humans que som, defectes, imperfeccions, febleses...

No es pot negar que l'atracció i l'entesa sexual són uns dels principals motors d'una relació, però, no n'hi ha prou en avenir-se sota els llençols: perquè funcioni, hi ha d'haver diàleg i sacrifici, i, quan una de les parts és nega a exercir-ho, és probable que estem davant una persona que només busca satisfacció sexual i que, per aquest egoisme, tot se'n vagi en orris.

¿És diferent el concepte “fer l'amor” que practicar “sexe”?

Per a mi, “practicar sexe” és un acte fisiològic, tant si s'exerceix en soledat com en companyia, on, a part del plaer que ocasiona, es busca alleugerar el cos d'una càrrega hormonal que produeix neguit i malestar.

“Fer l'amor” també és un acte fisiològic, però, vist a la meua manera, és... un ritual de carícies entre dues persones, com un prolegomen per vibrar, amb passió, el pell a pell i la unió de dos cossos que, a part de sentir desig... s'estimen.

¡¡Què maco és estar enamorat!! És un sentiment que ens pot agafar desprevinguts, però que es fa notar, tant a nivell fisiològic com emocional. Dóna ganes de viure i un impuls indescriptible que estimula i dóna força per afrontar els esdeveniments diaris per dificultosos que siguin; És... una emoció enriquidora i sublim no equiparable a res més, sobre tot, quan hi ha una reciprocitat i es barreja estimació, sexe i, algun altre sentiment.

Plató deia que *“estimar és caminar junts per descobrir un món nou ple de creativitat, de passió per la vida, d'anar gaudint del plaer sexual sense tabús, vergonyes, ni prohibicions moralistes <<per desgràcia tant abundants i absurdes>>, però, alhora, acceptar totes les parts negatives que poden sorgir quan dues persones decideixen unir-se.*

¡Quanta raó tenia el gran filòsof! Les emocions associades a l'amor poden ser meravelloses, però, sinó es para compte, també poden ser extremadament complicades o destructives.

Una de les complicacions podria ser: el comportament que exerceixen quins senten la fiblada de l'amor, però fan els impossibles per rebutjar-lo. Prefereixen patir el gran desassossec que dóna anular aquest sentiment o, qualsevol emoció que els pugui trasbalsar, abans que perdre la seguretat que dóna seguir dins la rutina del seu món.

Una manera d'entendre la vida, que no deixa de ser l'estratègia de l'estruç.

En quan a una de les emocions destructives que pot produir l'amor: és la conducta que exerceixen persones immadures i amb mentalitats malaltisses, que fan de la seva vida i la de la seva parella un calvari. Es deixen portar per la supèrbia, o la gelosia (que en molts casos només és producte de la seva ment), que els provoca una obsessió agressiva que els corroeix, i, només apaivaguen el seu neguit, fent mal a qui és objecte de la seva dèria, amb ultratges, menyspreus, venjances, fins i tot, lesions físiques i la mort. Malauradament som el mes de juny i ja són 29 les dones assassinades enguany, per actes de violència masculista.

Quan s'ha donat a un altre el millor que es posseeix, quan s'ha obert el cor de bat a bat sense malfiances; quan s'ha procurat complir deures, de “tots tipus”, encara que hagin estat feixucs, i, la resposta ha estat qualsevol manifestació de les abans esmentades, vol dir que: apart d'haver dipositat el nostre amor en la persona equivocada, cal fer un estudi de com vivim, veure si val la pena el sacrifici que comporta aquesta convivència, i, prendre la decisió adequada, encara que sigui dolorosa, per no haver de rebre, mai més, tantes ignomínies.

No hi ha ningú que, practicant violència de gènere, verbal o física, mereixi seguir a la nostra vora ni rebre un sol bri del nostre amor.

Bé, fins aquí he descrit alguna de les moltes parts positives i negatives de “a què diem amor” però, no puc deixar de fer esment “d'aquell” que perdura a través del temps.

Aquell amor cap a qui ens va omplir d'il·lusions i desig i que, el pas dels anys ha convertit física, mental o emocionalment en una persona que no té res a veure amb la que ens va conquistar, i que, malgrat en ocasions hem hagut de practicar el perdó i l'oblit, segueix ocupant el nostre cor. No amb la fogositat de la joventut, però sí, tenint com a base la prudència, la saviesa que dóna l'experiència, i, sobre tot, el respecte mutu.

Cloenda:

Ja sabem que "l'amor exacerbat" pateix un declivi, però, malgrat això, una de les coses meravelloses que ens pot passar és sentir-nos enamorats i correspostos. És, una emoció no comparable a cap altra.

Malgrat a certa edat, es fa el que es pot i no el que es vol, no deixeu passar l'ocasió de sentir aquesta ansietat per por de... L'amor és alguna cosa més que fer exercicis gimnàstics.

Finalitzo aquest escrit amb una cançó d'en Lluís Llach que és titula:

Potser el desig

*Quan el desig fa el seu camí a soles
i el cor no li pot fer senyal de cap llei,
sovint llavors entrem en les ombres
quan el cos voluptuós no és vol sotmès.
Curiós aquest humà que es pensa
centre del món quan ni tan sols es reconeix,
i mentre tot això t'escric,
em sé esclau del desig
quan m'acosto a la teva pell.*

*Tenim ressons tan secrets dins nostre
i massa sovint no en sabem quasi res,
pensem que anem per un camí plàcid
on tot és ben previst i res no ens sorprèn,
però arriba el desig de sobte
i ens trenca els motlles dels membres i sentiments.
M'agrada així deixar-me anar
pels carrers del desig quan m'ofrenes la teva pell.*

*Quan el desig no fa el camí a soles
i busca companya en la solitud,
el cor naufraga en un mar d'angoixes
i el cos neguiteixa sense aixopluc,
desig de passió extrema
que ens neix al sexe d'un somni mai satisfet,
Si ara puc dir-m'ho és perquè
tinc amb tu aquest desig
quan em fa esclau del meu sentiment.*

*Anem bastint un gest rutinari,
però, arriba de sobte el desig...*

Una cançó que m'ha semblat adient com epíleg d'aquestes Opinions.

Maria Mercè Usón